

Proloog

Boven Yazd, Iran

23:30 uur Zoeloeitijd

Het woestijnzand stuift even op en warrelt dan als rook in de richting van de schokgolf die de stalen en titanium rotorbladen van de Sikorsky-MH-53J veroorzaken. De Sikorsky zweeft nog geen meter boven de zandduinen, om radardetectie te voorkomen. In fluistermodus maakt de passerende helikopter een geluid dat eerder doet denken aan een gazonsproeier dan aan een troepentransportmiddel van zeventien-duizend kilo. De manschappen van het 21e squadron Dust Devils van de 352e Speciale Eenheid die erin zitten, wachten zonder dat er een woord wordt gewisseld. Maar hun stilte is geen tactische noodzaak; hun stilte is het gevolg van de toringhitte. Op een avond als deze kan de benauwende, hete woestijnlucht het kwik opstuwten tot tegen de veertig graden, wat in het gunstigste geval – als je poedelnaakt bent – niet lekker voelt, maar nagenoeg ondraaglijk is als je vijftien kilo aan materieel en kevlar meesjouwt. Zelfs na jarenlange training vergt het concentratie en inspanning om te voorkomen dat je domweg flauwvalt. Zoveel inspanning vergt energie die je maar beter niet kunt verspillen aan praten.

Niet dat de Dust Devils veel hebben om over te praten. De briefing in Iskenderun is zo vaak herhaald en gerepeteerd dat ze de doelstellingen van de missie even goed kennen als hun vaste telefoonnummer. Die doelstellingen zijn toegespitst op het algemene inval- en bevrijdingsscenario dat de mannen zo vaak hebben geoefend dat hun spiergeheugen meer dan de helft van het werk voor hen zal doen. Zolang de gijzelaars zijn waar ze volgens de informatie moeten zijn, zal deze operatie voor de Dust Devils veel weg hebben van naar de supermarkt op de hoek gaan voor een pak melk. Die overtuiging deelt elk lid van

de eenheid, zelfs de meer historisch onderlegden die zich de gevleugelde uitspraak van kapitein Edward A. Murphy herinneren: 'Als er iets mis kan gaan, dan gaat het dat ook.'

Maar ja, kapitein Murphy zat bij de luchtmacht, niet bij de Special Forces.

De twee sets achterwielen van de Sikorsky kussen het dak van het Ardakan-ziekenhuis. Een vallend blad maakt meer geluid. Nog geen twee seconden later komen er vijf paar legerkisten uit tevoorschijn. In één vloeiende beweging gaat sergeant eerste klas Robert Gundy voorop terwijl zijn mannen achter hem twee aan twee in de standaard dekingsformatie gaan staan. Hun bewegingen zijn maar ietsje gecoördineerder dan een balletuitvoering op een willekeurige avond in Lincoln Center.

Gundy werpt een blik naar rechts en ziet dat de deur precies is waar hij volgens de briefing door zijn bevelvoerend officier moest zijn. Met een kort gebaar geeft hij sergeant Bellamy een teken de deur te openen, wat deze doet met geïmproviseerde efficiëntie en een mengsel van waterstofsulfide en zuur, dat bruisend en sissend als verwoestend Alka-Seltzer door het slot brandt. Na enkele seconden chemische activiteit opent Bellamy het slot met hetzelfde gemak waarmee je een trap af loopt.

De Dust Devils dalen met twee treden tegelijk de diensttrap af en bereiken de aangewezen verdieping. Gundy legt een gehandschoende hand op de stang die volgens de briefing de deur naar de intensive care moet openen, de enige die hem en zijn mannen nog scheidt van de rest van een ziekenhuis waarvan de meeste stafleden en patiënten burgers zijn. Hij hoopt dat hij niemand zal hoeven doden, maar weet dat het ijdele hoop is. Door die gedachte aarzelt hij misschien een halve seconde.

Gundy duwt de deur naar de IC open. Het is er donker en stil, twee dingen die geen enkel ziekenhuis ter wereld zijn. Shit, denkt Gundy. Dit is niet in de haak. Veel te stil voor een ziekenhuis. Voor een ziekenhuis in de VS tenminste, corrigeert hij zichzelf. Stroomuitval is gewoon s.p. voor een A.K. als Iran. 'Standaardprocedure voor een Achterlijk Kloteland.' Hij geeft zijn mannen een teken hun AN.PVS-22-infraroodbril op te zetten.

Als bij toverslag verandert het beeld in Gundy's bril van naargeestig donker in het ijle groene licht van infrarood. Het inschakelen van het infrarood activeert tegelijkertijd de minicams op de helmen van de mannen, zodat de videostreams die via wifi naar de Sikorsky worden gestuurd eveneens op infrarood overschakelen. De Sikorsky op zijn beurt stuurt de gegevens versleuteld door naar een JH-11-satelliet die in een geosynchrone baan recht boven hen hangt. De 'vogel' heeft ongeveer 1,68 seconden nodig om de beelden te decoderen, opnieuw te versleutelen en terug te sturen naar de aarde, waar de datastroom nogmaals kan worden gedecodeerd en op een lcd-scherm kan worden getoond. 'Hoe goed het beeld ook is, we hebben er weinig aan,' mompelt de geleerd ogende Paul Langford terwijl hij de beelden bekijkt.

Het operatiecentrum achter Langford bruist van de geconcentreerde activiteit. Een harde kern van een tiental mannen, allemaal in opvallende burgerkledij, doet plichtsgetrouw zijn werk aan werkstations die bestaan uit computerschermen, zwarte toetsenborden en touchpads. Langford kijkt alleen uit gewoonte naar het lcd-scherm. Dezelfde beelden worden ook getoond op een muur van flatscreens in het operatiecentrum, bijna zo groot als een bioscoop scherm. De tl-balken aan het plafond zijn gedimd; de infraroodbeelden vormen nagenoeg de enige verlichting in het vertrek en hullen de hele ruimte in een spookachtige groene gloed.

Bij het zien van de beelden van Gundy's helmcamera heeft Langford acht volle seconden nodig om zijn bedenkingen in drie lettergrepen te verwoorden: 'Blaas het af.'

'Ballen kwijt, Paul?' vraagt William Rykman, een zwijgzame man, vijf jaar ouder dan Langford. Hij heeft een militaire houding die past bij zijn potige, mariniersachtige postuur. Een bos staalwol bedekt een bars, hoekig gezicht rond ogen zo koud als een poolwinter. Hij heeft er een handje van het met Langford oneens te zijn en tegelijkertijd met een minimaal aantal woorden diens mannelijkheid in twijfel te trekken.

Langford en Rykman staan niet op elkaars kerstkaartenlijstje, maar hun gebrek aan vriendschap wordt gecompenseerd door wederzijds respect. Ze hebben een band die nauwer is dan de bloedband, nauwer zelfs dan een huwelijk van tientallen jaren. Het is het soort band dat ontstaat als je iemands ingewanden met blote handen terugduwt in zijn lijf terwijl er boven je hoofd stungranaten ontploffen.

‘Ballen hebben er niks mee te maken, Bill, en dat weet je verdomd goed. Er is iets mis.’

‘We krijgen niet nog eens zo’n kans,’ brengt Rykman hem met vlakke stem in herinnering.

‘Jahandar weet wat we in ons schild voeren, Bill. Het wordt tijd voor plan B.’

‘Mee eens. Zodra de mannen van plan A terug zijn.’

‘Die mannen zijn een acceptabel verlies. Een complete Special Forces-divisie is dat níét.’ Langford probeert zijn stem even vlak te houden als die van Rykman, maar het gaat hem niet goed af. Dat is in wezen het punt waarop de twee mannen werkelijk verschillen: Langfords hart mag dan decennia geleden verkild zijn, dat van Rykman is altijd op het absolute nulpunt geweest. Als hij er al een heeft.

‘Ik hoef je er hopelijk niet aan te herinneren dat ik hier de baas ben,’ antwoordt Rykman. ‘Ik neem de tactische beslissingen. Ik bepaal wat een acceptabel verlies is.’

‘Bill...’

‘Groen licht,’ zegt Rykman, niet tegen Langford, maar tegen Tyler Donovan, een kleine, potige man met stekeltjeshaar die de eigenschap om zelfstandig te denken lang geleden met tijd en training de kop heeft ingedrukt.

Donovan kijkt naar de stoel, enigszins weggeschoven van de tafel, en herhaalt het ‘groen licht’ dan in het systeem dat hem rechtstreeks verbindt met de Dust Devils aan de andere kant van de wereld.

Die twee lettergrepen zijn alles wat Gundy nodig heeft. Hij geeft het teken om te beginnen aan de volgende fase van de operatie: bevrijding. Met zijn wijs- en middelvinger gestrekt in een v, het gebaar dat staat voor ‘victory’, overwinning, wijst hij naar de infraroodbril voor zijn ogen en kromt dan zijn vingers. *Infrarood uit.*

Nu is Bellamy aan de beurt. Hij gooit een stungranaat in de ziekenhuisgang. De gang licht op als Times Square op oudejaarsavond en de gewapende bewakers die aan het andere uiteinde op wacht staan, worden verblind en in verwarring gebracht. Er zijn maar drie gedempte schoten voor nodig – die klinken alsof iemand meloenpitten uitspuugt – om de bewakers naar Allah te sturen. Nu de gang ontruimd is, vervolgen de Devils hun ingestudeerde aanval, de gang in en naar

de kamer waar de gijzelaars volgens de briefing moeten zijn.

Gundy knipt zijn Maglite aan en geeft zijn mannen zonder woorden toestemming om hetzelfde te doen. De felle stralen snijden de kamer in stukken. Licht danst in het rond en blijft rusten op de gezichten van zes op brancards vastgebonden mannen. Al is 'gezichten' een groot woord. Een van de mannen is beroofd van zijn rechteroog. Een andere mist zijn neus. Een derde is gevild, inclusief een ooglid, en een melkwitte bol gloeit op in het weerkaatste licht.

Geen van de Devils verbleekt. Ze hebben ergere dingen gezien die mannen zijn aangedaan, en nog ergere bij vrouwen en baby's. Als ze al een emotionele reactie voelen, is het geen afkeer of medelijden, maar woede. En als het woede is, wordt die niet gevoed door afgrijzen over wat hun landgenoten is aangedaan, maar door het gedeelde besef dat te laat komt: ze zijn in de val gelokt.

Langford en Rykman kijken naar de korrelige videobeelden die de Dust Devils hun toesturen en komen tot exact dezelfde conclusie. De zes gijzelaars waren geen gevangenen; ze waren lokaas. De openbaring komt hard aan, als een klap in het gezicht door een bedrogen geliefde.

Langford ziet dat Rykman naar de gruwelijke beelden kijkt. Hij heeft geleerd zijn ogen te sluiten voor Rykmans sadistische neigingen en concentreert zich op de zes dode en gefolterde gijzelaars. Het is erger dan hij vreesde en precies waarvoor hij had gewaarschuwd, maar Langford zwelgt niet in zijn gelijk. Hij is niet het soort man dat, onder welke omstandigheden ook, zwelgt in de dood van een Amerikaan.

Het enige geluid is de witte ruis van de radio's van de Devils, die het operatiecentrum onderdompelt in een luid suizen dat klinkt als een stortbui. Na een paar seconden – seconden die verstrijken met de traagheid van uren – zet Rykman een stap naar de schermen waarop de videobeelden van de verminkte gijzelaars nog steeds te zien zijn. Hij staart ernaar, niet boos of bedroefd, maar als een accountant die een belastingaanslag bekijkt. 'Oké,' mompelt hij nauwelijks hoorbaar. 'Laten we ze naar huis halen.'

Gundy hoort Donovan die Rykmans evacuatiebevel overbrengt. Hij steekt zijn wijsvinger op en draait hem drie keer in het rond. 'Terug-trekken.'

Sergeant Murphy is de eerste die iets zegt. 'Nemen we ze mee?' Hij wijst naar de zes voormalige gijzelaars.

'Het zijn Amerikanen.'

Met die woorden beginnen de Dust Devils de gijzelaars te bevrijden. De mannen werken snel en gebruiken hun Colt Commander-messen om de brancardriemen met de precisie van een Japanse teppanyakikok door te snijden. Nu de gijzelaars dood zijn, hoeven ze niet zachtzinnig te doen. Ze hebben er trouwens ook de tijd niet voor. 'Twee-zes over,' roept Murphy. Ze liggen al zesentwintig seconden achter op het schema. Gundy verdubbelt zijn snelheid, met als gevolg dat hij de kabel om de hals van de gijzelaar die hij in zijn armen houdt niet ziet. Als hij de dode man optilt, wordt de kabel strakgetrokken. Gundy heeft amper een seconde om de weerstand op te merken voordat de kabel met het geluid van een knallende kurk uit een verborgen gasgranaat loskomt.

Dan begint het gillen.

Olijfgroen gas vult binnen enkele seconden de hele kamer. Als Gundy inademt, is het alsof er een complete kolonie soldaatmieren door zijn keel marcheert, die stuk voor stuk proberen zich door slijmvliezen heen een weg naar de vrijheid te banen.

Murphy is de eerste die zijn bril afzet, zodat de gebarsten, afbladerende huid rondom zijn nu bloeddorlopen ogen zichtbaar wordt. Ergens in de krochten van zijn bewustzijn is hij altijd benieuwd geweest hoe het voelt als je gezicht verbrandt. Nu weet hij het. De pijn duurt twintig seconden voordat hij godzijdank buiten bewustzijn raakt. Dertig seconden later volgt de dood.

De volgende is Gundy. Dit kan verdomme niet, denkt hij telkens weer terwijl hij stikt. Als hij eindelijk omvalt, maakt de vijftien kilo aan uitrusting die hij torst een smak op het ziekenhuislinoleum.

Een derde Dust Devil, Roger Pruitt, zet zijn P-226 Sig Sauer onder zijn kaak en vuurt één enkel zelfdodend schot af.

Nu Pruitt dood is, zijn Bellamy en een vijfde Dust Devil, Edwin Hodge, de laatst overgeblevenen. Als hoogste in rang zou Bellamy de gene moeten zijn die het bevel tot terugtrekken geeft, maar het is niet echt nodig. Hij kan trouwens niets zeggen, met dat verrekte gas dat hem de adem beneemt. De twee mannen rennen de ziekenkamer uit en terug naar de diensttrap, die ze met twee treden tegelijk nemen naar de Sikorsky die wacht op het dak.

Daar ziet de piloot dat Bellamy en Hodge niet in gezelschap zijn van drie manschappen en de zes gijzelaars die hij zou moeten meenemen. Maar Bellamy blaft hem toe: 'Operatie afbreken! Operatie afbreken!', wat voor de piloot reden is om op een reeks knoppen te drukken die de twee propellers van de helikopter starten en hen in staat stellen om als een gek te maken dat ze wegkomen.

In het operatiecentrum wendt Rykman zich tot Donovan. 'Wis onze sporen uit.'

Langford kijkt naar Rykman, die zijn blik ontwijkt.

Zelfs Donovan, die bevelen altijd zonder vragen opvolgt, kijkt Rykman aan om het bevel bevestigd te krijgen. 'Verschroeide aarde,' bekrachtigt Rykman.

Donovan toetst een reeks commando's in op een toetsenbord, die een concert van elektronische signalen de ruimte in zenden om te worden doorgestuurd naar de Sikorsky...

Er is maar één pond hoogwaardige M112 C-4 kneedbare springstof voor nodig – dezelfde springstof die Al Qaida in 2000 gebruikte om de U.S.S. Cole op te blazen – om een tweeënhalve centimeter dik stuk staal doormidden te snijden. Aan de onderkant van de Sikorsky hangt bijna vijftien kilo van dat spul, wachtend op Donovans signaal om tot ontploffing te worden gebracht. Binnen enkele milliseconden bereikt het signaal de ontvanger die in de ingewanden van de Sikorsky is verstopt en ontsteekt het C-4. De chemische reactie die volgt, laat een baaiert aan gassen vrij. De storm van stikstof en koolmonoxide verspreidt zich zo snel dat de vrijkomende kracht gelijkstaat aan die van een auto die met vierhonderdvijftig kilometer per uur tegen een betonnen muur knalt.

Bellamy, Hodge, de piloot van de Sikorsky en de Sikorsky zelf worden in een oogwenk aan stukken gereten.

Om nog maar te zwijgen over de brandstof voor de terugreis, die zich mengt in de orgie van gas en chemicaliën en opbloeit tot een vuurbal die de bovenste zes verdiepingen van het Ardakan Charity Hospital verteert en alle bewijzen vernietigt van zowel de Dust Devils als de zes gijzelaars die ze hadden moeten redden.

Verschroeide aarde.

‘We zullen wat verhalen moeten verzinnen voor de gijzelaars,’ zegt Rykman. ‘Auto-ongelukken, branden, noem maar op.’

‘En de Dust Devils?’ vraagt Donovan.

‘Veldoefening.’

Zonder op bevestiging door Donovan te wachten, zonder een blik met Langford te wisselen, draait Rykman zich om en beent het vertrek uit. Al voordat hij bij de deur is, zijn alle gedachten aan de Dust Devils, de gijzelaars en de Sikorsky uit zijn hoofd verdwenen. Hij heeft dringender zaken te regelen. In één opzicht had Langford gelijk: zijn vijanden hadden ontdekt wat de gijzelaars, Rykmans marionetten, in Iran uitvoerden. Zoals Langford zei: het is tijd voor plan B.

Rykman komt de stalen deur uit en wordt begroet door een bedompte vlag klamme lucht. Hij haalt diep adem, zuigt zijn longen vol en ademt dan langzaam uit in een weloverwogen poging om zijn geest te klaren. Hij maakt zich niet druk om wat er zojuist is gebeurd – niet drukker dan een oncoloog om een vlekje op een röntgenfoto van een patiënt die hij net heeft ontmoet – maar hij wil zichzelf een laatste beetje respijt geven, nog een paar seconden kalm nadenken, voordat hij de trekker overhaalt van het besluit dat hij in de lift vanaf het operatiecentrum naar boven heeft genomen.

Rykman werpt een blik op het onopvallende industrieterrein om hem heen – grijze loodsen met grijze deuren en grijze daken, monumenten van gewoonheid – en haalt zijn telefoon uit zijn zak. De aangepaste firmware op het touchscreen van de telefoon scant zijn vingerafdruk en bevestigt biometrisch dat die toebehoort aan een generaal William J. Rykman van het Amerikaanse leger. Buiten dienst.

De telefoon aan de andere kant van de lijn gaat slechts één keer over voordat Rykman voor het eerst sinds hij bevel gaf tot de dood van drie Amerikaanse soldaten iets zegt: ‘Rykman. Identiteitscode zes-negen alfa.’ Een reeks tonen – drie elkaar overlappende riedels – geeft aan dat Rykmans oproep is ontvangen. Enkele seconden later stelt een drogere en mattere stem dan die van Rykman een simpele vraag: ‘Ja?’

Rykman wacht even. De woorden van de deelnemers aan het gesprek komen met enige vertraging door terwijl de encryptie haar werk doet en het is beter om niet te snel te antwoorden, om te voorkomen dat de bellers elkaar in de rede vallen. In die korte seconde bedenkt

Rykman dat de vraag – ‘Ja?’ – dan simpel mag zijn, maar het antwoord bepaald niet. Het antwoord is verdomd ingewikkeld en genuanceerd, zoals alle goede antwoorden. Maar dat zal stof zijn voor een ander gesprek, op een beveiligde locatie die gecontroleerd is op eventuele afliuisterapparatuur. Voorlopig volstaat pure, kale informatie: ‘Voorhoede is dood.’

‘Al nagedacht over vervangers?’

‘We hadden dertien maanden nodig voor een dekmantel. En nóg had het doelwit het door.’

‘Dan gaan we over op plan B. Zonnewende.’

‘Groen licht?’ vraagt Rykman, meer uit gewoonte dan uit behoefte aan bevestiging.

‘Groen licht.’

De verbinding wordt verbroken. Rykman ademt nog een teug vochtige lucht in en voert opnieuw een beveiligd gesprek. De stem aan de andere kant is die van een onbekende vrouw. Hij loopt achter met het lezen van de persoonlijke dossiers van zijn steeds uitdijende staf. Alweer. Hij neemt zich voor het in te halen – vanavond, bij een glas Macallan – voordat hij zijn in de lift genomen besluit uitvoert. ‘Stuur een schoonmaakploeg naar Georgetown. 863 M Street. Langford, John.’

1

Detentiecentrum District of Columbia
16:03 uur Eastern Standard Time

Jesus Pena leunt achterover in de metalen stoel waarop hij zit, kijkt naar zijn advocaat en richt dan zijn aandacht op het verband om zijn hand. Hij pulkt eraan, *pulk-pulk-pulk* met zijn wijsvingernagel, alsof hij de indruk wil wekken dat hij meer geïnteresseerd is in de vraag of het verband zal blijven zitten dan in hoeveel jaren van zijn leven hij in de gevangenis zal doorbrengen. Behalve het verband draagt Jesus een feloranje gevangenisoverall. Die outfit zou de indruk kunnen wekken dat hij ongevaarlijk is, zo niet onnozel, als zijn armen beneden de opgerolde mouwen niet vol zouden zitten met ingewikkelde, kleurrijke tatoeages. Ze sluiten aan bij de twee tatoeages in de vorm van tranen onder zijn rechteroog. Die zijn gezet door twee verschillende gevangenskunstenaars en staan voor twee verschillende moorden. Maar geen van die moorden is de reden waarom Jesus in de kale gevangenisprekkamer zit.

Jesus kijkt weer op van zijn verband, ditmaal om de aanklager, Sandy Remz, dreigend aan te staren. Hoewel hij Remz niet bij zijn naam kent, maar slechts als 'die klootzak van een aanklager'. Remz zit tegenover hem aan de in de vloer verankerde metalen tafel. Hij trekt een zelfvoldane smoel omdat hij Jesus in de tang heeft. Een smoel waarover Jesus uitgebreid heeft gefantaseerd dat hij die van het gezicht van die klootzak van een aanklager zou trekken, sinds hij hem een halfjaar geleden voor het eerst ontmoette toen hij in staat van beschuldiging werd gesteld. Tijdens die zitting voerde de aanklager aan, met de hel en verdoemenis predikende zelfingenomenheid die je zou verwachten van een dominee en niet van een ambtenaar die goed is voor vijftig mille per jaar, dat Jesus 'vluchtgevaarlijk' was en daarom in de gevangenis

moest wegrotten tot hij veroordeeld was. En dat, herinnert Jesus zich giftig, is de reden waarom hij die verrekte oranje overall draagt en al zes maanden vastzit voor een misdaad waarvoor hij nog niet eens is veroordeeld.

Erger nog is het dat Jesus die zes maanden in een detentiecentrum heeft moeten doorbrengen in plaats van in een gevangenis. Gevangenen, in elk geval de gevangenen waaraan Jesus gewend is, zijn bedoeld voor mensen die zijn veroordeeld tot een straf van enkele jaren of zelfs enkele decennia, en hebben de bijbehorende voorzieningen. Detentiecentra daarentegen zijn bedoeld voor 'wetsovertreders', mensen die een straf van 365 dagen of minder uitzitten, en voor degenen die in afwachting zijn van hun proces. Daarom zijn de voorzieningen er minimaal en de cellen klein, waardoor een detentiecentrum een veel lagere hellekrocht is dan de ergste gevangenis.

'Moord. Vijftien tot dertig,' zegt Remz.

'Doodslag,' antwoordt Jesus' toegevoegd advocaat, alsof ze pingelen over een tweedehandsauto. 'Zevenenhalf tot vijftien.'

Jesus kijkt naar zijn advocaat, een best wel toffe vent, Alex Garnett. Toen Jesus hem voor het eerst ontmoette, heeft-ie het hem lastig gemaakt. 'Jij bent mijn advocaat, je verzint maar iets om me vrij te krijgen. Het is niet mijn probleem meer,' siste Jesus toen.

Maar Alex deinsde niet terug zoals de meeste burgers. Hij haalde alleen maar zijn schouders op met het soort onverschilligheid waar Jesus prat op gaat. 'Het is eerlijk gezegd wél jouw probleem, want ik ben niet degene die levenslang riskeert. Als je dat wilt, mij goed. Ik word toch wel betaald, man.' Het was een vertoon van 'ballen' waar Jesus respect voor kon opbrengen.

Remz lacht overdreven honend om Alex' aanbod van een schuldbekenenis en wendt zich tot zijn partner voor bevestiging dat de verdiger aan het verkeerde adres is. De partner, die Jesus in gedachten 'dat kreng van een aanklager' noemt, is veel jonger en aantrekkelijker dan de klootzak van een aanklager. Ze schudt haar mooie hoofdje. De ogen in haar frisse snoetje zijn wat toeschietelijker. Dan merkt ze dat Jesus haar aanstaart, niet voor het eerst. Hij tuit zijn lippen. Ze probeert te doen alsof ze niet wil overgeven en kijkt Jesus recht in zijn zelfingenomen gezicht. 'Meneer Pena heeft een man in koelen bloede doodgeschoten.'